

ÉDITION 2023

TURC

COLLÈGE

TEXTE EN PROSE

Az önce Ayten'in uzandığı sedire kendini bıraktı.

Ayten çok eskilerde olduğu gibi geldi, babasının dizine oturdu. Kolunu boynuna attı. Babası bir şeyler sezmiş gibiydi. Okşadı kızının gür kumral saçlı başını.

“Okulu bırakıyorum babacığım...”

Adam tokatlanmışçasına şaşırıldı...

“Neden?”

“Çalışacağım.”

“Nerede?”

“Trikolarda... Arkadaşlarım var orada çalışan. İlk girişte az para veriyorlarmış ama... Zamanla, ustalaşınca... Hem biliyor musun, onlarla çalışacağım diye öyle sevindiler ki. Yarın sabah başlıyorum...”

Adam konuşmadı... Bu kız çalışmak istiyormuş, haberin var mı diyemedi. Dese boşanacaktı. Hanımına uzun uzun baktı... Bakıştılar...

Ayten babasının ayakucunda dikiliyordu. Parmaklarıyla oynuyordu... Ayrıldığı okulunu, daha çok da çok sevdiği kimya dersini düşünüyordu. Kimya, biyoloji, matematik... Yarın için hazırlanacak yığınla ödevi vardı. Şimdi otursaydı masa başına, gece yarısı hazır olabilirdi ancak. Ama yıllardan beri ilk kez kimyacı, belki de matematikçi Ayten'i soracaktı. Arkadaşları, gelmedi efendim, diyecekler öğretmeni şaşırtacaklardı. Yıllar yılı okula kırk derece ateşle gelip tüm zorlamalara karşın eve dönmeyen Ayten neden gelmezdi?

Ohran KEMAL